

занимавамъ вниманието ти. Пиши ми повече що чувашъ по нашенско и за наши приятели. Стискамъ ти дружески ржката

Твой: П. Ю. Тодоровъ.

Бернъ, 10 Май 1898 г.

Брате Иване,

Азъ се посвзѣхъ. Съживната природа, като да ме подема, да ми дава сили. Азъ се вдадохъ въ работата си и доволно успѣвамъ. Нѣ пакъ отъ врѣме на врѣме ме спохожда моята вѣчна другарка скръбта — тая стара баба, която непрѣстава да нарежда съ повече ирония сцѣнитѣ отъ челоуѣческата комедия. Тия сцѣни сж моитѣ произвѣдения. Ти ми казвашъ, че щѣли да ме осждятъ: моитѣ произведения сж вѣчно мрачни. Това е доста характерно —

Примиритесь же съ музо моей,
Я незнаю другаго напѣва,
Кто животъ безъ печали и гнѣва,
Тотъ не любытъ своей —

Този Некрасовски стихъ ще напиша азъ за мото на своитѣ произведения.

Изъ живота си нищо особено не мога да ти кажа. Почти всичко врѣме ми е погълнато отъ работа. Занимавамъ се съ четене на нѣмски и пълня си главата, доколкото мога, съ философия и социология. Особено на послѣднитѣ ми занятия спомага руската срѣда въ която азъ живѣя.

А да пиша, почти не се занимавамъ, въ послѣдно врѣме, ако не се счита за писане, разбира се, надраскването на нѣкоя картинка, която попада

подъ перото сегисъ-тогисъ.

За литературнитѣ си трудове нѣма да говоря. Тѣхъ ще ги видишъ изъ Българскитѣ списания.

Критическитѣ врѣмена, които прѣживѣва отечеството ни ме кара да напиша нѣколко публицистически статии. И това ще сторя. Скоро — ще четешъ „Республика“ и „Реформы“. Какъ ми е жалъ, че сега именно не съмъ въ България — ние трѣбва да съединимъ всички сили и да поведемъ борба — задружна борба съ тая шайка, която е врѣхлѣтѣла нашия нещастенъ народъ! . . .

Нѣ азъ нѣма да се върна и тая ваканция. И въ трѣки всичкитѣ настоявания на баща ми азъ ще се помжча тукъ, защото трѣбва ми врѣме — трѣбва да се занимаватъ, а въ България това ми е почти невъзможно да сторя.

Ти както се вижда усърдно работишъ и всѣки день се забѣлѣзва успѣхътъ ти. Азъ четохъ въ „Бѣлг. сборка“, четохъ и въ „Н. врѣме“ стиховетѣ ти. Немога освѣнъ да ти стисна братски ржката. „Les desirés du coeur“ — заслужватъ да бждатъ издадени въ отдѣлно. Трѣбваше наистина българската литература за да прѣмине прѣзъ единъ идеенъ калѣпъ на социализма, за да се язеше единъ А. Страшимировъ, единъ К. Христовъ, една Карима, Kastel. Наистина тоя калѣпъ ни искара много недоносчета и памфлети а la „Тжга и Отрада“. нѣ за да се явише единъ Доде, единъ Мопасанъ трѣбваше много де-